

νωνα, τὸν Ραδάμανθον καὶ τὸν Σαρπηδόνα. 1) Ὁ μῦθος τῆς ἀρπαγῆς τῆς Εὐρώπης ἐξήσκησε μεγάλην ἐπίρροον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ποιήσει, οἱ δὲ καλλιτέχναι ἔσπευσαν νὰ παραστήσωσιν αὐτὸν ἕκαστος διαφόρως, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ μέχρι σήμερον ὀλίγιστα ἀνακαλυφθέντα παραδείγματα. Ἡ ἐπὶ τῆς λυχνίας τοῦ Μουτείου τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς παράστασις ἀναμιμνήσκει, κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ποντοποροῦντα τὸν ταῦρον ἡρώτα ἡ Εὐρώπη περὶ τοῦ μέλλοντός της ἐν μέσῳ τοῦ κινδύνου τῆς θαλάσσης· διότι πραγματικῶς, ὡς παριστᾷ ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν, ἡ παρθένος φοβουμένη μὴ πνιγῇ ἐν τῇ Μεσογείῳ καὶ κρατοῦσα τῇ μὲν δεξιᾷ τὸν ἱματισμὸν της τῇ δὲ ἀριστερᾷ τὸ ζῶον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ εἰς τοιαύτην θέσιν εὐρίσκεται ὥστε φαίνεται ἐρωτοῦσα τὸν ταῦρον· τὴν κατάστασιν ταύτην ἐξηγεῖ ἔτι πλέον καὶ τὸ στόμα τῆς παρθένου, φαινόμενον ἀνοικτόν.

ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν ὁ μῦθος τῆς ἀρπαγῆς φαίνεται φοινικικῆς καταγωγῆς. 2) Ἐγεννήθη ἴσως ἐκ τῆς παραδόσεως ὅτι οἱ Φοίνικες πρῶτον μετήνεγκον εἰς τὰς νήσους καὶ ἀκολούθως εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν ἀρχέγονον πολιτισμὸν, ὃν ἀνέπτυξαν εἰτα μεγάλως οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι. Ὁ Ἡρόδοτος 3) προσπαθῶν νὰ συμβιβάσῃ τὴν μυθολογίαν μὲ τὴν ἱστορίαν, περὶ τοῦ μύθου τῆς ἀρπαγῆς τῆς Εὐρώπης λέγει. «Μετὰ δὲ ταῦτα, Ἑλλήνων τινὲς (οὐ γὰρ ἔχουσι τοῦνομα ἀπηγήσασθαι) φασὶ τῆς Φοινίκης εἰς Τύρον προσχόντας ἀρ-

πάσαι τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Εὐρώπην. Εἶπεν δ' ἂν οὗτοι Κρήτες.» Γνωστοῦ δὲ ὄντος ὅτι ὁ μῦθος οὗτος ἔχει φοινικικὴν καταγωγὴν, ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν τὸ ἐξῆς περὶ τῆς ἡμετέρας λυχνίας. Εἵπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἀνεκαλύφθη ἐν Σάρδεσιν. Ἡ μυθολογία τῆς πόλεως ταύτης εἶναι πλήρης φοινικικῶν παραδόσεων, μεμιγμένων μετ' αἰαιτικῶν. Ἡ καταγωγὴ τῶν Λυδῶν ἦτο ἐν μέρει ἀμφίβολος· ἀλλ' ἡ ἔρευνα τῶν μυθικῶν αὐτῶν παραδόσεων ἀπέδειξε τὴν σημιτικὴν αὐτῶν καταγωγὴν. Ἡ εὑρεσις λοιπὸν ἀντικειμένου εἰκονίζοντος τὸν περὶ τῆς Εὐρώπης φοινικικὸν μῦθον ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Λυδίας, προσθέτει μίαν ἔτι σελίδα εἰς τὴν ἀρχικὴν τῆς χώρας μυθολογίαν.

Καθ' ὅσον γνωρίζω, παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀπαντᾷ περιγραφὴ εἰκόνος καλλιτέχνου τινός, δι' ἧς νὰ συμπεράνωμεν ἐὰν ἡ ἐπὶ τῆς λυχνίας παράστασις, εἶναι ἀντιγραφὴ ἢ τῆς παραδόσεως ἀπομίμῃσις. Ὅπως ποτ' ἂν ἡ ἢ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας λυχνίας παράστασις ἔχει τινα ὁμοιότητα τῇ ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς Σιδῶνος καὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Γόρτυνος. 4)

Περαιὼν τὴν σημείωσιν ταύτην προστίθῃμι ὅτι οἱ διάσημοι ζωγράφοι τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, ὁ Albano Florina καὶ Paolo Veronese ἐζωγράφησαν δι' ἐλαιοχρωμάτων τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος

1) Διοδ. V, 78. — Ἀπολλ. III, α, 4. — Περὶ τῶν τυγῶν τοῦ ταύρου μεταγενέστερον πρβλ. Ἀπολλ. II, ε, 7. καὶ Ἐρατοσθ. XIV ἐν Westermann, Mythographis. σ. 249 Ὁ Πausanias (IX, 19, 1) σημειοῖ ὅτι ἐν Τευρησσῷ τῆς Βοιωτίας παραδίδουσιν ὅτι ἐκεῖ ἐκρύβη ἡ Εὐρώπη ὑπὸ τοῦ Διός.

2) Πρβλ. περὶ τούτου Maury, *Histoire des religions de la Grèce antique* III, σ. 214. — Preller, *griechische Mythologie* II, 79.

3) I, 2.

4) Ὁ Λουκιανὸς, περὶ τῆς συρίης θεοῦ 4, σημειοῖ ὅτι «τὸ νόμισμα, τῷ Σιδώνιοι χρέονται τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διὶ.» Ὅρα δὲ τινὰ τῶν νομισμάτων τούτων παρὰ Muller-Wieseler, *Denkmäler* II, 40 pl. III. Mionnet, *Description* V. ἀριθ. 243 καὶ ἐξῆς. — De Luyne, *Numismatique et inscriptions cypriotes* pl. V. ἀριθ. 4. — Mionnet, *Description* II, σ. 280 καὶ ἐξῆς. Supl. IV, σ. 310. Περὶ τῆς ἐπὶ ἀγγείων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων παραστάσεως τῶν περὶ τῆς Εὐρώπης μύθων ὄρα K. O. Mueller, *Archaeologie* σ. 520. Ἐκδ. Welcker.